

Sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „GUGLER” – unijny znak towarowy nr 3 324 902

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 stycznia 2017 r. w sprawie R 1008/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona unieważnienia prawa do unijnego znaku towarowego nr 3 324 902 i obowiązku pokrycia kosztów strony skarżącej w wysokości 550 EUR;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie zasady dobrej administracji;
- Naruszenie art. 8 ust. 4 i art. 54 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 r. – Niemcy/Komisja

(Sprawa T-239/17)

(2017/C 195/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: D. Klebs i T. Henze)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/264 z dnia 14 lutego 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i załącznika do niej w zakresie, w jakim wyłącza z finansowania Unii płatności dokonane przez agencję płatniczą Hauptzollamt Hamburg-Jonas Republiki Federalnej Niemiec na rzecz EFRG w wysokości ogółem 1 964 861,71 EUR, a także
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku błędnego obliczenia i opisu odsetek

- Naruszenie art. 31 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005⁽¹⁾ w związku z art. 6 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 885/2006⁽²⁾ [względnie art. 52 ust. 1 w związku z art. 54 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013⁽³⁾ w związku z art. 29 lit. f) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 908/2014⁽⁴⁾] przez to, że wydatki zostały wyłączone z finansowania, chociaż władze niemieckie dochowały wszystkich przepisów, które miały zastosowanie w okresie właściwym dla sprawy, w szczególności obliczyły i opisały odsetki zgodnie z obowiązującymi przepisami w tabeli III na podstawie rozporządzenia (WE) nr 885/2006 [w wersji rozporządzenia (WE) nr 1233/2007⁽⁵⁾].

2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia decyzji

- Naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE, ponieważ Komisja nie podała wystarczającego i niezawierającego sprzeczności uzasadnienia, dłaczego z art. 31 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 w związku z art. 6 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 885/2006 w wersji rozporządzenia (WE) nr 1233/2007 miałyby wynikać obowiązki państw członkowskich, by już w latach 2006–2008 w ramach nieprawidłowości przy refundacjach wywozowych w tabeli III na podstawie rozporządzenia (WE) nr 885/2006 w wersji rozporządzenia (WE) nr 1233/2007 kwoty podlegające zwrotowi i związane z nimi odsetki ująć w jednej rubryce i to już przed powiadomieniem o wysokości odsetek (przy czym istnienie roszczenia o odsetki jako takie nie jest kwestionowane). Poza tym Komisja nie uzasadniła w sposób wystarczający i pozbawiony sprzeczności, na czym konkretnie miało polegać naruszenie obowiązków z zakresu kontroli kluczowych.

3. Zarzut trzeci dotyczący upływu terminu na podstawie art. 31 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005

- Naruszenie art. 31 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 52 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 z tego powodu, że Komisja nie powiadomiła pisemnie o zastrzeżeniach (obliczenie i opis odsetek oraz nieprzeprowadzenie kontroli kluczowych), na których oparła wyłączenie wydatków, skutecznie w ciągu 24 miesięcy od chwili, w której dokonano wydatków.

4. Przewlekłość postępowania

- Naruszenie art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 oraz art. 11 rozporządzenia (WE) nr 885/2006 i art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 oraz art. 34 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 908/2014 w związku z ogólną zasadą prawa do przeprowadzenia postępowania administracyjnego w rozsądnym terminie i naruszenie prawa do obrony, gdyż postępowanie przed Komisją trwało nadmiernie długo.

5. Naruszenie zasady proporcjonalności

- Naruszenie art. 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 oraz zasady proporcjonalności ze względu na to, że poprzez ryczałtową korektę w wysokości 5 % Komisja nie oceniła odpowiednio rodzaju i zakresu ewentualnego naruszenia. W szczególności Komisja nie uwzględniła okoliczności, że Unia faktycznie ani nie poniosła szkody finansowej, ani nawet w ogóle nie istniało rzeczywiste ryzyko wystąpienia szkody, a skarżąca dopuściła się jedynie niewielkiego zawinienia (jeżeli w ogóle). Dodatkowo Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż bez zrozumiałego związku z latami budżetowymi 2006–2008, których dotyczą zarzuty, dokonała korekty salda za rok 2010.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005, L 201, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW (Dz.U. 2006, L 171, s. 90).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. 2014, L 255, s. 59).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1233/2007 z dnia 22 października 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 885/2006 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFRG i EFRROW (Dz.U. 2007, L 279, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-241/17)

(2017/C 195/55)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)